

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2026. október 22.
(csütörtök)

Szepesy László

A SZENVEDÉS HATÁRAI – AMIKOR ISTEN KEZÉBEN VAGYUNK

Énekek: 628, 715

Alapige: Jób 2,6
„Monda pedig az Úr a Sátánnak: Íme kezedben van ő, csak életét kíméld.”

Imádkozzunk!

Köszönjük Neked, mennyei Édesatyánk, az ehhez hasonló lelki énekeket, amelyek újból és újból emlékeztetnek minket a Te személyedre, arra, aki vagy, és különösen is velünk való kapcsolatodban. Köszönjük, hogy ebben az énekben is, minden versében az Irántad való bizalmunkról és a Te hűségedről énekelhettünk, hogy akármi történjék velünk, akármilyen helyzetbe kerüljünk, legyen az örömteli vagy éppen fájdalmas, akkor is mindig számíthatunk Rád, bízhatunk a Te atyavoltodban, hogy gyermekeidként hordozol, vezetsz bennünket, és mindig megelégíted a mi szívünket szent Fiaddal, Krisztussal.

Köszönjük Neked, hogy a Te néped minden időben Benned bízhatott és Hozzád fordulhatott, és amikor esetleg tévútra lépett, akkor is Te voltál az, aki utánuk mentél, és magadhoz visszaterelted őket. Köszönjük Neked, Urunk, hogy valóban minden helyzetben számíthatunk Rád. Akkor is, amikor nehéz az élet, és igazságtalan, és zsarnoki uralom van, ahogy őseink ezt ’56-ban megtapasztalták, de az ébredések idején is, amikor az ember a bűn zsarnokságával szembesül, és annak lehetetlenségével, hogy magát megszabadítsa, Hozzád fordulhat, és mindig bízhat abban, hogy szent Fiad a mi egyedüli Szabadítónk. És aki Benne hisz, és akit Ő megszabadít, az valójában szabad lesz.

Köszönjük Neked ezt a bátorítást, és hogy ma este is így figyelhetünk a Te szavadra és igédre, amely élő és ható, és el tudja végezni bennünk azt a munkát, amire szükségünk van, életünk és lelkünk azon pontjára tud mutatni, és ott tud változást hozni, ahol kell. Legyen szó a megbátorodásról vagy az alázatról, vagy éppen egy bűn leleplezéséről, vagy az engedelmességben való megerősítésről, köszönjük, hogy Te az igét így tudod használni a mi javunkra és a Te dicsőségedre. Kérjük, hogy ezt tedd meg most is kegyelmesen szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Vannak az életünknek olyan időszakai, amikor úgy érezzük, mint hogyha valaki kihúzná a lábunk alól a talajt. Egyik nap még minden a megszokott rend szerint működik. Felkelünk, elmegyünk dolgozni, elintézzük a feladatainkat, beszélünk családtagjainkkal, megtervezzük a következő hetet. Azt gondoljuk, hogy a holnapi nap is majd hasonlóan fog telni. Aztán egy pillanat alatt megváltozhat minden. Az orvos azt mondja, hogy további vizsgálatokra van szükség. A munkahelyen közlik, hogy létszámleépítés lesz. Gyermekünk olyan döntést hoz, amelynek a következményeit szülőként nem tudjuk megakadályozni. Egy házasságban évek óta gyűlő feszültség egyszer csak felszínre tör, és még sorolhatnánk.

Ilyenkor nem csupán egy problémával találjuk szembe magunkat, hanem gyakran megkérdőjeleződik bennünk az a világ is, amelyben addig biztonságban éreztük magunkat. Az ember ilyenkor sokszor nem is elsősorban a fájdalomtól fél, hanem attól, hogy nem tudja, mi következik. Nem tudja, meddig tart. Mi lesz a családommal? Mi lesz, ha nem tudok helytállni? Mi lesz, ha az eddigi életem már soha nem tér vissza, ha a változás végleges?

És a hívő emberben megjelenhet egy még nehezebb kérdés is: ha Isten az én Uram, akkor hogyan történhet meg mindez énvelem? Miért engedi meg, hogy olyan dolgok érjenek, amelyek megtörténte ellen eddig imádkoztam, nehogy bekövetkezzenek? Miért nem akadályozza meg azt, amit Ő maga is gonosznak nevez az igében? Miért kell átmennünk olyan helyzeteken, amelyekben úgy érezzük, hogy minden kapaszkodónk eltűnik?

Jób könyve nem kerüli meg ezeket a kérdéseket, hanem szembe néz velük. Ugyanis ebben a könyvben nem egy olyan ember történetét olvassuk, aki nem törődött volna Istennel, és ezért utolérte őt a baj és a saját bűne, mert Jób nem ilyen volt. Ő istenfélő volt. A könyv elején maga Isten tesz bizonyságot róla. Azt mondja: feddhetetlen, becsületes, istenfélő, bűngyűlölő, kerüli a rosszat. És éppen ez az ember kerül olyan helyzetbe, amelyet mi sem kívánnánk másnak és magunknak sem. Elveszíti vagyonát. Meghalnak a gyermekei. Súlyosan megbetegszik. Miközben ezek történnek vele, a barátai elmennek, próbálják vigasztalni, de maguk sem értik a helyzetet, és igazából rosszul is vigasztalják (Isten a könyv végén ezt világossá tette számukra). És a könyv – hogy teljesebb képet lássunk – a 2. fejezetben egy érdekességre mutat rá: a láthatatlanokra. A 2.

részben egy különös, számunkra láthatatlan mennyei jelenet zajlik le a szemünk előtt. A Sátán megkérdőjelezi Jób hitének őszinteségét. Azt állítja, hogy Jób csak addig szolgálja Istent, amíg jól megy a sora. Igaz, sok veszteség érte, de most még az egészsége megmaradt. De ha a saját bőrén tapasztalja a fájdalmat és a szenvedést, akkor majd Istent is megátkozza. Erre feleletként hangzik el alapigénkben, amit az Úr mond: *„Íme kezedben van ő, csak életét kíméld.”* Ez a mondat – bevallom – első olvasásra számomra egyszerre volt megrendítő is és reménységet adó. Megrendítő, mert Isten kiszolgáltatja Jóbot, és megengedi, hogy a Sátán súlyos szenvedéseken vezesse keresztül. Ugyanakkor reménységet adó, mert a Sátán még ebben a helyzetben sem rendelkezik korlátlan hatalommal. Isten korlátozza azt, hogy mit tehet, és azt mondja, hogy a lényeget, az életét azt nem bánthatod. Mindkét igazságot komolyan kell vennünk. Nem szabad lekicsinyelnünk a gonosz hatalmát sem, de nem is tekinthetjük azt Istennel egyenrangú erőnek. A Sátán gyűlölete Jób felé valóságos, Isten uralma azonban nagyobb ennél. Nagyon fontos, drága üzeneteket tartalmaz nekünk Jób története, a mai ige alapján négyre szeretném felhívni a figyelmünket, amelyek gyakran előfordulhatnak velünk, vagy ha nem is velünk, akkor a környezetünkben, családi vagy baráti körben.

1. Először is azt üzeni az ige, hogy a szenvedésben sem kerül ki az életünk Isten uralma alól. Figyeljük meg, hogy Isten nem azt mondja a Sátánnak, hogy Jób már nem tartozik Hozzá. Nem mondja, hogy mostantól a gonoszé ez az ember, és Istennek nincs többé köze ahhoz, ami vele történik. Semmi ilyesmi nem hangzik el. Azt mondja: Jób a kezedbe kerül, de csak meghatározott keretek között. A jelenetben nem két egyenrangú hatalom küzdelmét látjuk, amelyek közül az egyik időnként győz, a másik pedig időnként veszít. A Sátán nem Isten ellenpárja, nem egy második isten, aki saját jogán rendelkezik az ember élete fölött. Ő teremtmény, hatalma korlátozott. Isten uralma és hatalma korlátozza őt. Fontos azt is kimondanunk, hogy a gonosz nem szűnik meg ettől gonosznak lenni. Attól, hogy Isten uralma alatt megfékezi a gonoszt, attól még ez a gonosz nem lesz jó. Attól még, hogy Isten irányítja, hogy merre hasson, miben tegyen kárt, attól még nem lesz jó. A Sátán rosszat akar. Isten azonban még a gonosz szándékot is korlátok közé szoríthatja, és olyan célra fordíthatja a történteket, eseményeket, amelyet a gonosz nem akart. Ezt fontos jól értenünk. Tehát nem arról van szó, hogy a gonosz valójában jó lenne, vagy hogy a szenvedést nem kell komolyan vennünk. Hanem arról, hogy a gonosz nem rendelkezik végső hatalommal, mert Istenhez tartozunk. És Isten nem engedi, hogy az Ő gyermekeiben a gonosz saját tetszése szerint kárt tegyen.

Gondoljunk egy családra, amelynek az élete éveken át megszokott rend szerint működik. A szülők dolgoznak, a gyermekek tanulnak, a családnak van félretett pénze, megtakarítása. Aztán az egyik szülő hirtelen elveszíti a munkáját. Először még úgy gondolják, néhány hét alatt megoldódik a helyzet. De nem fog. Aztán hónapok telnek el. A tartalék fogy. Egyre több a kiadás, egyre több mindenen kell gondolkozni, hogy megengedhetjük-e magunknak. A családi beszélgetések témája is lassacskán egyre többször a pénz lesz. A férj vagy a feleség egy-

re feszültebb lesz ebben a szituációban, és néha olyan szavak hangoznak el, amelyeket később megbánnak, hogy egymás fejéhez vágták. Egy idő után már nem csupán a pénzhiány okoz nehézséget. Megjelenik a szégyen, a bizonytalanság, a jövőtől való félelem. Az ember úgy érzi, elveszíti a méltóságát is, mert már nem tudja úgy ellátni a családját, ahogyan szeretné. És talán ekkor hangzik el benne a kérdés egy hosszú folyamat és vívódás után: Uram, hol vagy most?

Testvérek, mit jelent egy ilyen helyzetben hinni? Azt jelenti, hogy úgy teszünk, mintha nem volna baj, mert velünk az Isten, mert az Övé vagyunk? A Biblia nem így beszél erről. Nem kell letagadnunk a velünk történő rossz dolgokat csak azért, mert Istenhez tartozunk. Nem kell letagadni a számlákat, nem kell úgy mosolyognunk, mintha soha semmi nem történt volna. A hit azt jelenti, hogy a válságot, amin átmegyünk – legyen bármilyen természetű –, nem azonosítjuk a végső valósággal, amit hiszünk. Azt, amit a szemünkkel látunk, nem azonosítjuk azzal, ami valójában történik. És Jób könyve erre akar rámutatni: a láthatatlanra is, amit csak a hit láthat meg. A munkahely elvesztése valóságos, ahogyan a pénzügyi nehézség, a szégyen vagy a félelem is az. De egyik sem bizonyítja, hogy az az igazi valóság, hogy Isten elhagyta volna az embert, mert nem ez a helyzet. Aki azt hiszi, hogy mivel szenvedés vagy válság van az életében, ezért Isten elhagyta őt, az nem látja a teljes valóságot. Jób könyve pont arra mutat rá, hogy a szenvedésben, a kiszolgáltatottságban is Isten kezében tartja az Övéit, és nem hagyja, hogy elvesszenek. Lehet, hogy még nem látjuk, hogyan lesz tovább. Lehet, hogy a következő hónap terveit nem tudjuk elkészíteni. De attól, hogy nem látjuk a jövőt, abból még nem következik, hogy az gazdátlan lenne, hogy Isten ne tudná, hogy mit akar velünk tenni.

A hit egyik legmélyebb kérdése éppen ez: el tudjuk-e fogadni, hogy Isten akkor is Úr, amikor mi már nem vagyunk urai a helyzetünknek, amikor minden kicsúszik a kezünkből? Jób története akár a miénk is lehetne. Jób nem tudta, mi történt a mennyben. Nem hallotta a Sátán vádját. Nem tudta, miért következnek egymás után a csapások. Mi olvassuk a könyv elejében, és tudjuk, hogy a történetnek van egy olyan háttere, amelyet Jób nem ismer. Ő csak a földi eseményeket tapasztalja: a veszteséget, a gyászt, a fájdalmat. Ezek mindegyike – lehet, hogy nem így egyszerre, mint Jób esetében, hanem részenként – megjelenik a mi életünkben is. És mi sem kapunk minden helyzetre magyarázatot. Nem kapunk mennyei jegyzőkönyvet arról, hogy miért történik meg velünk valami, mi is a földi dolgokat látjuk és tapasztaljuk meg a bőrünkön. Nem tudjuk minden veszteség mögött felismerni Isten velünk kapcsolatos tervét, de pont arra bátorít Jób könyve, hogy hidd a láthatatlant, hogy Isten kezében vagy. Mivel nem látjuk a láthatatlant, az okokat, ezért veszélyes, ha valaki egy szenvedő embernek túl gyorsan meg akarja mondani, miért történt vele az, ami történt. Sajnos erre van ingerenciánk és hajlamunk. Mindent meg akarunk azonnal magyarázni, mintha mi is ott lettünk volna a mennyben, mikor eldőlnek ezek a dolgok. „Biztos Isten akar valamire tanítani” – szoktuk ilyenkor mondani. „Biztosan azért történt, mert valamit rosszul csináltál, valami bűnt követtél el.” „Csak bízz jobban, és minden megoldódik.” Testvérek, Jób esetében

egyik se volt igaz. Lehet, hogy ezek a mondatok jó szándékból születnek, de könnyen olyan terhet helyeznek a szenvedő emberre, amelyet Isten igéje nem tesz rá.

Jób könyve éppen azt mutatja meg, hogy az igaz ember szenvedését nem lehet egyszerűen a személyes bűnéből levezetni. Jób barátai később sokat beszélnek Isten igazságosságáról, de arra a következtetésre jutnak, hogy „Jób, biztos elkövettél valamit, és azért történik ez veled". De tévednek, és ezt Isten maga mondja ki a könyvben. Jób nem követett el semmi látványos, súlyos bűnt, amivel ezeket kiérdemelte volna. Tévednek, hogy Jób szenvedéséből közvetlenül következtetnek az ő bűnösségére. És a Biblia nem tanítja, hogy minden szenvedés mögött egyetlen, számunkra könnyen felismerhető ok áll. Azt viszont tanítja, hogy a szenvedés sem teszi Istent tehetetlenné. Vigyáznunk kell, hogy nem szabad összetévesztenünk a mi tudásunk határait Isten hatalmának határaival. Ő sokkalta többre képes, mint amiről mi tudunk.

Mit jelent ez a hétköznapjainkban? Először is azt, hogy nem kell mindenáron magyarázatot gyártanunk a bajainkra. Néha az első lépése az embernek, ami hitből jön, nem az, hogy megfejtjük, mi miért történik, hanem az, hogy kimondjuk Isten előtt: „Uram, nem értem. Fáj. Félek. De tudom, hogy a Tiéd vagyok, és ezért Benned akarok bízni."

Másodszor azt is jelenti ez, hogy a bizonytalanságban is megtehetjük a következő helyes lépést, ami rajtunk áll. Ha valaki elveszíti a munkáját, segítséget kérhet, új lehetőséget kereshet, és őszintén beszélhet a családjával, hogy ezt hogyan éli meg. Ha valaki beteg, orvosi segítséget vehet igénybe, esetleg a családét az ápolás során, ha kell. Ha egy kapcsolat megromlik, kezdeményezhetünk egy őszinte beszélgetést, vagy segítséget kérhetünk egy külső féltől, ha egymással nem jutunk dűlőre, hogy valaki segítsen a megbékélésben. Isten uralma nem a mi felelősségünk megszűnését jelenti. Nem arra hív, hogy tétlenül várjunk, hanem arra, hogy a következő lépést is az Ő jelenlétében tegyük meg. Nem kell ismernünk az egész utat ahhoz, hogy megtegyük a következő hűséges lépést. Nem kell látnunk a jövőt előre ahhoz, hogy folytassuk az utunkat.

2. Másodszor: ez az igevers azt üzeni nekünk, hogy a gonosz valódi hatalommal támad, de nem korlátlan hatalommal. Az ige második felében Isten korlátozza a Sátánt, határt szab, amikor azt mondja: *„…csak életét kíméld."* Tehát a Sátán nem rendelkezhet korlátlanul fölötte. Most nem megyek bele abba, hogy milyen tévképzetünk van a Sátánról, mert már máskor volt erről szó, de ő nem mindenütt jelenvaló és mindenható, mint Isten. Ő csak egy teremtmény, itt vagy ott tud lenni, át- meg átjárta a világot, ezt mondta Istennek is. Ő nem tud egyszerre mindenhol ott lenni, és nem tud egyszerre minden hívőt kísérteni, bármennyire is ezt mondják többen, hogy kísértett engem a Sátán. Ő csak egy teremtmény.

És Isten megengedi neki, hogy próbára tegye az Övéit, és Jób valóban szenvedett. Nem szabad a történetét úgy elmondanunk, mintha Isten egyszerűen megóvná Jóbot minden fájdalomtól. A védelem nem ezt jelenti, hogy semmi rossz nem érhet minket. Sokan ezt várnák Istentől. Miért hagyod, hogy szen-

vedjek? Mutasd meg, Testvér, hol ígéri a Biblia, hogy Isten téged úgy vezet Krisztus után, hogy nem az önmegtagadást és a kereszthordozást kell vállalnod. Mert Krisztus azt mondta: *„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztjét."* A határ nem azt jelenti, amit Isten húz és megszab a Sátánnak, hogy a határon belül a fájdalom jelentéktelen. Dehogyis! Amit a Sátán okoz, az valódi, igazi fájdalom. De a Sátán hatalma korlátozott, és a szenvedés, a fájdalom, amit okoz, az is valóságos, még ha keretek közé is van zárva. Ezt a két igazságot együtt kell megtartanunk és értenünk. Vigyáznunk kell arra, hogy a Sátán azt akarja elérni, hogy másnak gondoljuk magunkat, mint akikké Isten tett bennünket. Ugye a Sátán mit állít Isten előtt? Hogy ez a Jób nem szeret Téged igazán, ez csak egy képmutató: amíg jól megy a dolga, addig dicsér Téged, de amint elevenébe vágsz, átkozni fog. És nem csak ő vallja ezt. Azt akarja, hogy mi is ezt gondoljuk.

Képzeljünk el egy embert, aki egy munkahelyen dolgozik, egy olyan helyen, ahol a közvetlen főnöke hosszú idő óta ellenséges vele. Rendszeresen kihagyja őt a fontos megbeszélésekből, nem hívja meg őt rá. Olyan hibákat is rajta kér számon, amelyekért nem ő felel, tehát ő a bűnbak. Amikor valami jól sikerül, másnak tulajdonítja az eredményt, nem dicséri meg a munkájáért. Amikor valami félresikerül, őt teszi felelőssé. Mit tesz ez az ember? Eleinte igyekszik mindent jól csinálni. Többet dolgozik, gondosabban dokumentál, kerüli a konfliktust. Azt reméli, ha elég megbízható lesz a munkája, egyszer majd csak megszűnik ez az ellenségeskedés, és felismeri a főnök, hogy ő azért egy jó munkaerő.

De mi van, ha nem szűnik meg? Egy idő után ez a férfi lehet, hogy már otthon sem tud kikapcsolódni. Hazamegy, és hazaviszi magával ezt a feszültséget és ezt az ellenségeskedést. Újra és újra végig gondolja, mit kellett volna másként mondania, tennie. Netán még éjszaka is felébred, és már a következő munkanapra gondol, és már merő görcs a gyomra, hogy be kell mennie dolgozni. A vezetője, főnöke hangja akkor is ott visszhangzik benne, amikor már nincs a közelében. Ekkor lehet, hogy eljut egy veszélyes szituációba, helyzetbe, hogy a másik ember viselkedése lassan meghatározza azt, hogy kinek látja önmagát. „Talán tényleg alkalmatlan vagyok, ahogy a főnök mondja?" „Talán velem van a baj?" „Talán soha nem fogom megállni a helyemet?" Testvérek, ez az a kísértés, amikor a külső támadás belső önváddá és ítéletté alakul.

A gonoszság egyik súlyos következménye az, hogy nemcsak megsebezni akar minket, hanem át akarja formálni azt is, ahogyan önmagunkról gondolkozunk. A Sátán célja nemcsak az volt, hogy Jóbnak fájjon, hanem a barátain keresztül össztűzben rázúdította, hogy te nyomorult bűnös vagy, aki sose fogadtál szót Istennek. És bár igen, mindannyian bűnösök vagyunk, de ez nem volt igaz Jóbra, mert Isten maga mondta őt bűngyűlölőnek és igaznak, olyannak, aki hittel élte az életét. Azt szeretné a Sátán, ha a másik ember igazságtalansága mondana ki fölöttünk ítélő szót, és övé lenne az utolsó szó. De a Biblia más mércét ad nekünk abban, hogy önmagunkat megvizsgáljuk. Az ember értékét nem a főnöke véleménye, nem a szomszédja elismerése, nem a családtagjai pillanatnyi hangulata határozza meg. Az ember először is Isten teremtménye, és

hívő emberként tudjuk, hogy Krisztushoz tartozunk, és Krisztus által mennyei Atyánk gyermekei vagyunk. És ez az, amit Isten rólunk mond. Ez természetesen nem jelenti, hogy minden kritikát el kell utasítani, amivel hozzánk fordulnak. Lehet, hogy valóban van valami, amiben változnunk kell. De különbség van aközött, hogy alázattal megvizsgáljuk a saját hibáinkat, és aközött, hogy átengedjük másoknak az egész önértékelésünket. A hit azt is jelenti, hogy nem minden ránk mondott ítéletet fogadunk el igazságként. Az említett embernek lehet, hogy munkahelyet kell váltania. Lehet, hogy ez a megoldás erre a helyzetre. Lehet, hogy segítséget kell kérnie a magasabb pozícióban levő főnököktől, hogy probléma van a munkatársi kapcsolatban. Lehet, hogy világos határokat kell felállítani, a főnöknek megmondani nyíltan, hogy ezt azért már mégse. A hit nem arra kötelezi a hívőt, hogy korlátlanul tűrje a bántalmazást. Krisztus odatartotta a másik orcáját, de amikor a katona verte Őt a bíróság előtt, megkérdezte, hogy miért ütsz. Bizonyítsd be, hogy valami bűnt követtem el, és annak a büntetése ez. Ha meg nem tudod, akkor miért ütsz? Miközben az ember keresi a helyes utat, megtanulhatja ezt mondani: „Amit velem tesznek, az igazságtalan, de nem ez határozza meg végső soron azt, hogy ki vagyok, hanem Isten."

Gondoljunk Dániel történetére. Egy idegen országban élt, olyan politikai rendszerben, amelyben mások döntései határozták meg az életét. A király rendeletet hozott, hogy nem szabad imádkozni, csak őhozzá, és ezzel olyan helyzetbe hozta, amelyben Dánielnek választania kellett az emberi parancs és az Istenhez való hűség között, hogy vajon fog-e imádkozni vagy nem. Dániel nem tudta megakadályozni, hogy ezt a rendeletet létrehozzák, sem azt, hogy az oroszlánok elé kerüljön. De a király rendelete sem tudja elérni, hogy Dániel megtagadja Istent, vagy hogy ne Isten gyermekének gondolja továbbra is magát. Dániel története egyébként nem ígéret arra, hogy minden hívő ember megmenekül minden testi szenvedéstől. A Biblia másutt olyan hűséges emberekről is beszél, akik nem menekültek meg a haláltól, például gondoljunk István vértanúra, aki meghalt a hite miatt. De a történet mégis fontos igazságot hordoz, mégpedig azt, hogy az emberi hatalom nem rendelkezhet minden fölött az életünkben. Nem kényszerítheti ki, hogy a hívő ember szívében megszűnjön az Istenhez való hűség. A Jób 2,6-ban ugyanezt az alapvető különbséget látjuk. A Sátán hozzáférést kap Jób testéhez, de az életéhez, a lelkéhez, az Istenhez való kapcsolatához nem. Isten nem engedi el Jóbot. Nem Jób tart ki: Isten őrzi meg Jóbot. A Sátán kezénél ugyanis hatalmasabb Isten keze.

Gondoljuk végig, hogy mit jelent az, hogy Isten határt szab. Vigyáznunk kell, hogy ne állítsunk többet annál, mint amit ez az ige is mond. Mert nem tudjuk minden szenvedő embernek megígérni azt, amit például Dániel esetében, hogy nem lesz semmi bajod. Nem tudjuk megígérni a szenvedőnek, hogy a betegsége nem lesz súlyosabb, vagy hogy a házassága biztosan helyre fog állni, vagy hogy a gyermeke majd meg fog térni, vagy hogy a munkahelyi igazságtalanság hamar megszűnik. Ezeket nem tudjuk garantálni. Ne is ígérgessünk ilyeneket. Jób történetében a testi élet megőrzésére vonatkozó korlátozás kifejezetten Jóbra vonatkozik csupán. Ezt nem szabad általánosítani úgy, mintha min-

den hívő emberre ugyanaz a földi kimenetel volna garantálva. Jób helyreállt, újabb gyermekei születtek, gazdagabb lett, és még nagyobb tiszteletnek örvendett. De ez nem egy olyan ígéret, amelyet minden egyes helyzetben mindenkire rá lehet húzni. A bibliai reménység ennél mélyebb. Azt jelenti, hogy a gonosz nem válhat Istenné az életedben. Nem lehet a végső bírád. Nem tudja megsemmisíteni Isten neked adott ígéreteit. Nem tudja Krisztust legyőzni a szívedben. Krisztus ezt egy példabeszéddel világossá tette, nem? Hogyha az erős benn van a házban, onnan nem űzi ki egy nála gyengébb. Ha Krisztus lakik hit által a te szívedben, a Sátán nem tudja legyőzni Őt. A Róm 8,38-39-ben pedig Pál apostol pont erről tesz boldogan bizonyságot, hogy *„sem halál, sem élet… sem jelenvalók, sem következendők… sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket Isten szeretetétől, amely van… Krisztus Jézusban”.* Figyeljük meg: Pál nem azt mondja, hogy nem lesz halál a környezetedben, nem azt mondja, hogy nem lesz szenvedés az életedben. A hívő ember biztonsága nem abban áll, hogy semmi rossz nem történik vele, hanem abban, hogy a rossz nem szakíthatja ki Isten kezéből, és nem szakíthatja el őt Isten szerelmétől, Krisztustól. Ezért amikor a gonoszságot tapasztaljuk, ne legyünk naivak, de ne is legyünk reménytelenek. Vegyük komolyan a veszélyt, tegyük meg a szükséges lépéseket, és közben ne tulajdonítsunk a gonosznak olyan végső hatalmat, amely egyedül Istent illeti meg. Bízzunk abban, hogy semmi sem szakíthat el minket Krisztus szerelmétől.

3. Harmadik üzenete az igének, hogy fontos megértenünk, hogy a hit nem a fájdalom hiányát jelenti, hanem az Istennel való kapcsolatot a fájdalomban is. A hívő ember bátran megélheti a fájdalmát. Jób története megmutatja, hogy az igazi hit nem azt jelenti, hogy az ember soha nem roppan meg, vagy soha ne kérdezne valamit Istentől, vagy soha ne sírna. Jób súlyos testi fájdalmakat élt át, elveszítette javait és gyermekeit, sőt még a legközelebbi szerettével, a feleségével is rossz viszonyba került. Később megátkozza születésének napját is. Testvérek, a Biblia nem hallgatja el a hívő ember kétségbeesését. A Zsoltárok könyvében is ezt olvassuk: *„Uram, meddig felejtkezel el rólam végképpen? Meddig rejted el orcádat tőlem?”* (Zsolt 13,2). Ezek a szavak a kétségbeesésről beszélnek, de szeretném hangsúlyozni, hogy nem feltétlenül a hitetlenség szavai. A szenvedő ember szavai ezek, aki szenvedésével is Istenhez tud fordulni, és ez nem mindegy, mert Vele akarja megosztani a fájdalmát, Istenben akar megnyugvást találni.

Gondoljunk olyan emberre, aki évek óta gondozza beteg hozzátartozóját. Naponta végzi a feladatait, intézi az orvosi vizsgálatokat, dolgozik, és közben egyre inkább elfárad. Ha valaki megkérdezi tőle, hogy van, természetesen azt válaszolja: „Megvagyok, köszönöm.” De e mögött a „megvagyok” mögött gyakran ott van a kimerültség. Az átvirrasztott éjszakák, az elmaradt pihenés. A lemondott találkozások más emberekkel: barátokkal, testvérekkel. Ott van az a bűntudat, amely akkor jelentkezik, amikor egy pillanatra szeretne a saját életére is gondolni. Talán időnként türelmetlenül szól beteg szerettéhez, és utána szégyelli magát. Talán néha arra gondol, bárcsak véget érne ez az egész. Aztán megijed a saját gondolataitól, mert szereti a hozzátartozóját, és nem akarja őt

elveszíteni. Sok ilyen ember nem meri elmondani Istennek, hogy mi zajlik benne. Úgy érzi, egy hívő embernek erősnek kell lennie mindig. Nem szabad panaszkodni. Nem szabad elfáradni. Nem szabad olyan gondolatokat megfogalmazni, amelyek nem illenek a kegyes beszédhez. Jób esete és a panaszzsoltárok is arról tanúskodnak, hogy a hit nem a fájdalom letagadása. A gyászban sírni, a kimerültséget bevallani és segítséget kérni nem a hitetlenség jele. A 13. zsoltár panasszal kezdődik, de Isten irántunk való szeretetében való bizalommal végződik, pedig semmi nem változott az idő alatt, amíg elmondta ezt az imádságot a zsoltáríró. Annyi történik ebben a zsoltárban, hogy a szenvedő ember megnyílik Isten előtt, és Isten iránta való szeretetében, hűségében erőt kap és megnyugvást. Nem múlik el a fájdalom. Isten nem azt várja tőlünk, hogy letagadjuk a fájdalmunkat, hanem azt, hogy fájdalmunkkal együtt is Őhozzá forduljunk. A panasz szavai – szeretném még egyszer hangsúlyozni – nem mindig a hitetlenség szavai. Lehetnek természetesen annak is a jelei bizonyos esetekben, de nem azt jelenti mindig. Néha az Istenhez fordulás, a teljes őszinteség alkalmai ezek.

4. Végül pedig, negyedszer beszéljünk arról, hogy mi a hívő ember végső reménysége ilyen helyzetekben. Ez nem más, mint Krisztus győzelme. Jób történetének végén helyreállás következik: ismét lesznek gyermekei, gazdag és elismert lesz. Emberileg nézve Isten megint megáldja őt. De ebből nem következik az, hogy minden hívő ember minden elvesztett dolgát visszakapja az életben. Vannak betegségek, amelyekből nem fogunk meggyógyulni, együtt kell vele élnünk. És a halálesetek megmaradnak, amelyek után üresen marad egy hely az asztalnál, és megmaradhatnak az igazságtalanságok, amelyekre nem érkezik földi életünk alatt elégtétel. Ha reménységünk csak abban állna, hogy körülményeink egyszer majd jobbra fordulnak, akkor sokszor minden kapaszkodónkat elveszítenénk. A Biblia azonban Krisztusra mutat ebben a helyzetben is, mint a legfőbb reménységünkre, mert mi Őbenne bízunk, nem ilyen dolgokban. Sose felejtsük el, hogy Ő hogyan győzött. Isten előbb számtalan szenvedésen vezette Őt keresztül egész életében, különösen annak végén, amibe végül bele is halt, véget ért a földi élete. De utána jött a feltámadás. Ne higgyük, hogy nekünk más utat szán az Úr. A Pásztor nemcsak tágas legelőkre, hanem a halál árnyékának völgyébe is vezet bennünket. Időnként a fájdalmak, szenvedések hosszú ideig velünk maradnak, de a mi reménységünk nem a tökéletes élet ebben a földi világban, hanem hogy miközben a Sátán kezében vagyunk is, Isten uralma alatt élhetünk, az Ő tenyerében is lehetünk, és az Ő irántunk való szeretetében bízhatunk. És nem kell csalódnunk, mert Isten képes még a rosszat is felhasználni a javunkra.

Azt mondja nekünk ez a mai ige: ne a fájdalom legyen az egyetlen valóság, amelyet meglátunk, és ne higgyük, hogy ez lesz életünknek és történetünknek a vége. Ne csak azt lásd meg, hogy a Sátán kezében vagy, hanem hogy az Istenében is! A fájdalmad valóságos, de Krisztus még valóságosabb. A veszteséged igazi, de a feltámadás reménysége és az Isten által ígért örökséged még inkább az: az örök élet. A jelen kérdései valóságosak, de Isten ígéretei nem veszítik ér-

vényüket attól, hogy te most nem tudsz minden kérdésre választ adni. Az Ő ígéretei megmaradnak akkor is. Lehet, hogy ma még nem tudsz hálát adni azért, ami történik jelenleg veled. Nem is kell úgy tenned, mintha a veszteséged önmagában jó volna. De kérheted Istentől, hogy őrizze meg benned a hitet, hogy mindig ragaszkodj Őhozzá, lásd a láthatatlant, a reménylett dolgokat tartsd valóságosnak, és a nem látott dolgok létéről legyél meggyőződve (mert ez a hit a Zsid 11,1 szerint). Lehet, hogy a teljes gyógyulásra várni kell, vagy el se jön. Lehet, hogy egyes kérdésekre csak az örökkévalóságban kapunk választ. De Krisztus feltámadása és szeretete azt hirdeti, hogy a történetünket nem a jelenlegi fájdalom zárja le. A mi végső reménységünk nem az, hogy mindent, amit elveszítettünk, visszakapunk ebben az életben, hanem az, hogy Krisztusban mindent megkapunk, ami igazán érték, és Őbenne a halálon túl is megtartatunk, és minden velünk kapcsolatos ígéretét betartja és megcselekszi. Jób történetében így tanít minket Isten arra, hogyan menjünk át az ilyen időszakokon, hogyan kapaszkodjunk Istenbe. Ő adja nekünk ezt a kegyelmet, és tanítson minket erre, és adja meg valóban ezt a bizalmat mindvégig, hogy semmi nem választhat el bennünket Krisztus irántunk való szeretetétől, akármi történjék is velünk.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk, csak leborulni és rácsodálkozni tudunk a Te végtelen bölcsességed, igazságosságod és kegyelmed előtt. Az ige szavaival tudjuk csak mondani: a Te útjaid nem a mi útjaink, a Te elképzeléseid, a Te terved a mi életünkkel kapcsolatosan nem azonosak gyakran azzal, amit mi remélnénk, várnánk vagy amiért folyamatosan könyörgünk Hozzád, mert Te sokkalta jobbat készítettél számunkra. És olyan dolgokra akarsz megtanítani, amelyeket mi nem biztos, hogy magunktól szeretnénk elsajátítani. Köszönjük Neked, hogy gyermekeidként szeretsz minket, és ezért meg is feddesz, de mint szerető atya a gyermekét, hiszen szeretetből teszed, hogy taníts is bennünket, de gyakran nem tanításból, egyszerűen nem tudjuk, miért történik, de nem is kell. Gyakran csak a Beléd vetett bizalmunkat kéred, a Beléd vetett hitet.

Bocsásd meg, hogy oly gyakran elbukunk. Bocsásd meg, hogy ezekben az időszakokban annyi felé keresünk kapaszkodót, és nem Feléd nyúlunk, az egyetlen igazi horgonyhoz, ami képes megtartani minket. Köszönjük, hogy nemcsak Jóbot tartottad meg, és hogy ha mi el is bukunk, de Te nem. Te mindig hű maradsz hozzánk, és mindig megtartod a Tieidet. Amikor eltévedünk, akkor is utánunk jössz, mert szeretsz. Ez lehet a mi reménységünk, hogy a Te kezedből nem ragadhat ki minket semmi: sem halál, sem betegség, sem anyagi csőd, sem kapcsolati válság, sem más egyéb, mert Te mindig hű vagy a Tieidhez. Kérünk, segíts ebben megerősödnünk, a Te személyedben. És segíts, hogyha ilyen helyzetben vagyunk éppen, akkor tudjunk Hozzád kiáltani, őszintén mindent elmondani, nem remélni azt, amit nem ígérsz, de bízni abban, amit viszont nekünk adtál.

Eléd hozzuk így beteg testvéreinket, kórházi és otthoni ágyon fekvőket egyaránt. Te segítsd át őket a nehéz időszakokon. Nem tudjuk, Urunk, mik a ter-

veid velük, de bízunk a Te kegyelmességedben és irgalmadban. Kérünk, hogy támogasd szeretteiket is, erősítsd őket.

Eléd hozzuk gyászolóinkat. Az igazi veszteségben, amikor itt a földi életben kell elszakadnunk egymástól, Te legyél, aki magad vagy a feltámadás és az élet, az örök élet, az ő reménységük és egyedüli vigasztalásuk.

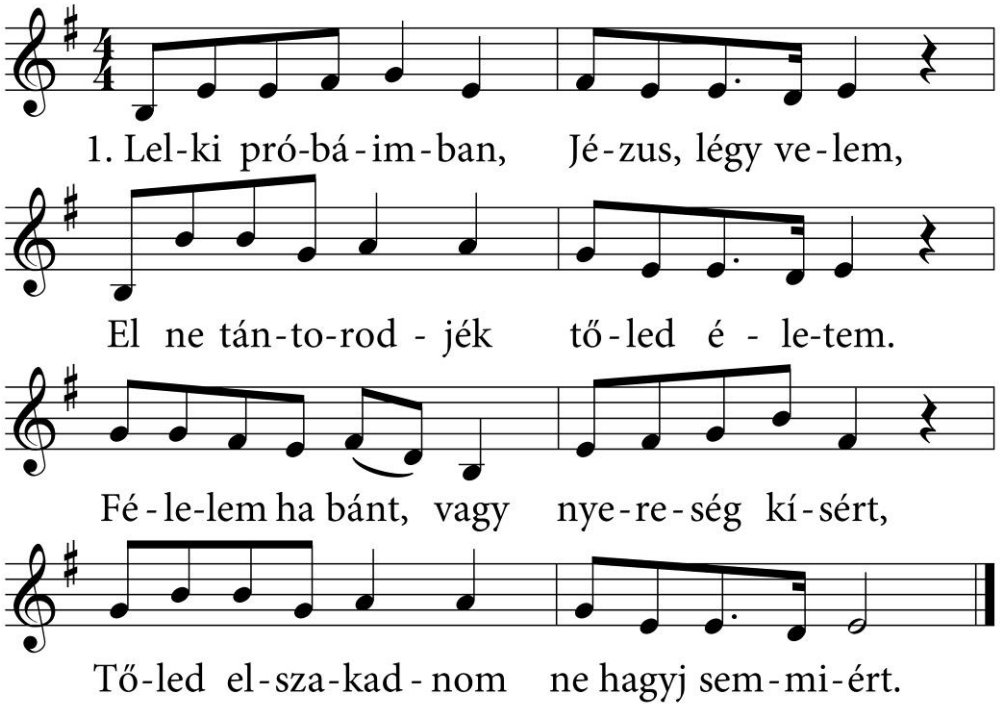
Kérünk, Urunk, hogy egyen-egyenként beszélj a szívünkre, hogy segíts nekünk is őszintén Eléd borulni, ahogyan Jób is tette, és add azt, amit hallanunk kell, azt, amiben formálódnunk kell, és kérünk, hogy hit által tudjuk elfogadni, alázattal, Benned bízva. Így maradj velünk továbbra is, kegyelmedből, vezess minket azon az úton, amelyen a mi jó Pásztorunk vezet, és segíts meghallanunk a Te szavadat, és követnünk Téged. Ebben bízva kérünk, dicsőítsd meg magad egyre inkább a mi életünkön, hitünkön keresztül is, hogy ne csak az áldások időszakában, hanem a megpróbáltatásokéban is életünk példa lehessen szeretteink és mások számára abban, hogy hogyan bízunk Benned.

Így kérünk, könyörülj rajtunk szent Fiadért, Krisztusért!

Ámen.

szöveg: J. Montgomery, 1834 | fordítás: Csomasz Tóth K.
ír népi dallam: *Dun Aluinn*

715

2. Ha e világ bája engem hívogat,
Nagy csalárdul kínál hitványságokat:
Szemem elé állítsd szenvedésidet,
Vérrel koronázott, szent keresztedet.
3. Tisztogass bár bajjal olykor engemet:
Kegyelmeddel szenteld szenvedésemet;
Bár e test erőtlen: te oltárodon
Keserű pohárral, hittel áldozom.
4. Ha halálra válik testem egykoron:
Ragyogjon fel Lelked e hitvány poron;
Ama végső harcon rád bízom magam:
Örök hajlékodba fogadj be, Uram!